

[Bauksgaard.]

den debat, der har været ført fra organisationernes og fra socialdemokratiet side, har jo været, at man netop har villet pådutte forslaget at gå videre, og at man ikke er gået ind i en saglig diskussion om, hvorvidt forslaget tilvejebringer et bedre grundlag for behandling af de konflikter, som der også efter gældende praksis i dag er blevet grebet ind over for. Det er denne saglige diskussion, der er behov for, og jeg udtrykker håbet om, at vi til trods for ministerens bastante afvisning af at kunne tiltræde forslaget i et udvalg kan få banet vej for den saglige drøftelse.

Ministeren siger — og jeg må forstå det sådan — let bebrejdende til det radikale venstre, at vi altså har ment det påkrævet nu at rejse en debat om dette spørgsmål. Hvorfor bebrejder ministeren os nu det? Er forholdet ikke det, at ligegyldigt på hvilket tidspunkt og under hvilke situationer der har været rejst en debat om disse spørgsmål, har man fra socialdemokratiets side altid sagt, at tidspunktet var uheldigt valgt. Jeg har fulgt debatter omkring dette problem igennem mange år og har endnu ikke oplevet en situation, hvor man ikke har sagt direkte eller indirekte, at man ikke var tilfreds med tidspunktet.

Hvis man nu bedømmer det tidspunkt, hvor vi ønsker at rejse denne debat, er det et tidspunkt, hvor der ikke foregår overenskomstforhandlinger. Det er et tidspunkt, hvor der ikke er nogen konflikter, end ikke optræk til konflikter af den karakter, forslaget tager sigte på at tilvejebringe et bedre grundlag for at behandle. Hvilken situation kunne ministeren egentlig tænke sig var bedre egnet til en rolig og, om det overhovedet var muligt at udtale håb om det, fordomsfri behandling af dette forslag? Hvilken situation skulle overhovedet være bedre end netop en sådan situation? Jeg tror derfor, jeg må fastholde, at også hvad situationen angår, er tidspunktet for at rejse denne debat særdeles rigtigt.

Ministeren sagde endvidere, at han ikke var enig med mig i, at forslaget ikke indebærer et videregående indgreb over for arbejdsmarkedets parter, fordi, siger ministeren, indførelsen af en ordning af permanent karakter med henblik på arbejdskonflikternes løsning ved voldgift i sig selv

må virke som et videregående indgreb. Hvorfor må den nu det?

Forholdet er jo, at socialdemokratiet igennem mere end 30 år altid har været de ledende, når den slags indgreb skulle foretages. Der er jo ikke tale om, at der skabes en ny situation, hvor vi kommer og vil tvinge en regering til at indtage en anden holdning, end den hidtil har indtaget, i hvert fald så længe det drejer sig om den siddende regering. Socialdemokratiet har jo igennem mere end 30 år indtaget den holdning, at konflikter på livsvigtige områder ville man ikke tage ansvaret for at lade løbe. Hvorfor vil man rejse en forestilling om, at socialdemokratiet ikke kunne tænke sig at gøre noget sådant, når man dog har gjort det igennem 30 år, og når man dog ved, at man ville være nødt til at gøre det igen, hvis en situation af lignende karakter opstår? Socialdemokratiet ved, at hvis en konflikt af den karakter, lovforslaget tager sigte på, truer, så må man enten gribe ind, eller regeringen får konstateret sin uegnethed som regering. Man ved, det forholder sig sådan. Hvorfor skal man så skabe en forestilling om, at det næsten er odidiøst overhovedet at beskæftige sig med dette problem?

Ministeren siger endvidere, at selve det, at man har et permanent organ, må være egnet til hos parterne til fremkaldte det indtryk, at mulighederne for indgreb er blevet væsentligt større end før. Traditionen viser dog, at man kan ikke få en sådan fornemmelse på grund af princippet om, at den enkelte sag skal behandles, og at afgørelsen i den enkelte sag skal træffes af folketingset ganske som nu. Der kan altså ikke være grundlag for en sådan fornemmelse.

Men, siger ministeren, tilstedeværelsen af et permanent nævn, der skal træffe afgørelsen, vil hos parterne skabe en tendens til at være tilbageholdende med at give indrømmelser, fordi man er bange for den stilling, man så vil være i ved behandlingen ved arbejdsnævnet. Igen må jeg sige til den højtærede minister, at heri ved ministeren, når han er i lønkammer, at han ikke har ret. For ministeren ved, at det er netop den situation, der består, når man skal til forhandling i forligsinstitutionen, hvor traditionen jo er, at man skal forsøge at forlige to synspunkter, ikke tage sagen op til behandling, objektiv behandling fra startgrund-